

Respect pentru poze
Copyright © 1953 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.
Used with permission.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

După înmormântare
Agatha Christie

Copyright © 2019 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Carmen Bîrlan

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Olimpia Bolozan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

După înmormântare / Agatha Christie;
trad.: Oana Duță. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3204-3

I. Duță, Oana (trad.)

821.111

Agatha Christie®

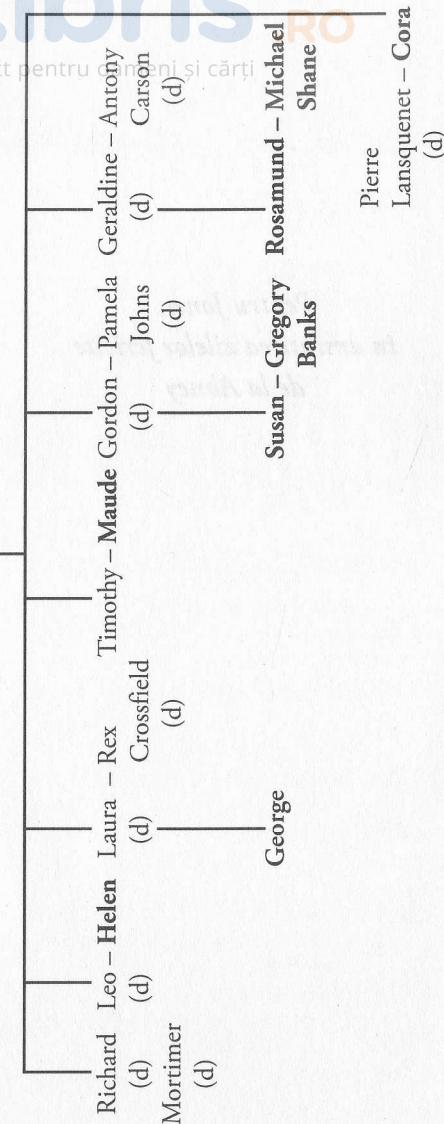
DUPĂ ÎNMORMÂNTARE

Traducere din limba engleză
de OANA DUTĂ

București
2019

Cornelius Abernethie – Coralie Bassington

Familia Abernethie

Personajele prezente la înmormântarea lui Richard Abernethie au numele scrise cu bold

CAPITOLUL 1

I

Cu pași șovători, bătrânul Lanscombe trecea dintr-o încăpere în alta, ridicând jaluzelele. Din când în când, se uita pe fereastră cu ochii mijiji, urduroși.

Familia avea să se întoarcă în curând de la înmormântare. Începu să se grăbească. Erau destul de multe ferestre.

Enderby Hall era o uriașă clădire victoriană, construită în stil gotic. Draperiile din fiecare cameră erau din brocart sau din catifea, cu falduri bogate. Unii pereti erau încă îmbrăcați în mătase decolorată. Ajuns în salonul verde, bătrânul majordom își ridică privirea spre portretul aflat deasupra semineului, ce îl înfațisa pe Cornelius Abernethie, primul proprietar al conacului. Figura lui Abernethie era înăsprită de o barbă cafenie, ce dădea impresia de agresivitate, iar mâna i se odihnea pe un glob pământesc, nu se știe

dacă din propria dorință sau în mod simbolic, la sugestia autorului tabloului.

O persoană impunătoare, aşa îl considerase întotdeauna bătrânul Lanscombe și se bucura că nu îl cunoșcuse personal. Stăpânul său fusese domnul Richard. Un stăpân bun și răpit prea brusc dintre cele lumești, deși, desigur, se afla de ceva vreme sub supraveghere medicală. Ah, dar stăpânul său nu depășise niciodată șocul provocat de decesul Tânărului domn Mortimer. Bătrânul dădu din cap în timp ce se îndrepta spre ușa care făcea legătura cu Budoarul alb, unde intră. Fusese o adevărată catastrofă. Un Tânăr bărbat atât de prezentabil, puternic și sănătos! Cine ar fi crezut că i se poate întâmpla aşa ceva tocmai lui?! Păcat, mare păcat, într-adevăr. Mai era și domnul Gordon, care murise în război. De parcă nu ar fi fost de ajuns. Așa se întâmplă lucrurile în vremurile noastre. Fusese prea mult pentru bietul său stăpân. Însă, cu toate acestea, în urmă cu o săptămână părea că se simte atât de bine...

A treia jaluzea din Budoarul alb refuza să se deplaseze aşa cum ar fi trebuit. Se ridică puțin, iar apoi se bloca. Arcurile erau slabe, asta era problema, jaluzelele erau foarte vechi, la fel ca toate celealte obiecte din casă. Nu aveai cum să mai repari obiectele vechi. Prea demodate, ar fi răspuns meșterii, dând din cap cu superioritate, ca și

cum lucrurile vechi n-ar fi de mii de ori mai bune decât cele noi! Lanscombe știa foarte bine asta! Lucrurile noi erau de proastă calitate și se stricau cu una, cu două. Nu erau bune nici materialele, nici mâna de lucru. Da, el știa prea bine asta.

Nu putea să aranjeze jaluzeaua fără să folosească scara pliantă, însă era conștient că avea să-l ia cu amețeală. Oricum, putea foarte bine să o lase aşa, fiindcă Budoarul alb nu se afla în partea din față a casei, ca să se vadă atunci când mașinile aveau să se întoarcă de la înmormântare, iar camera nu era nici măcar folosită. Era o cameră de doamne, iar Enderby nu mai avusese stăpână de ceva vreme. Păcat că domnul Mortimer nu se căsătorise. Își petrecea timpul pescuind în Norvegia, vânând în Scoția și practicând sporturi de iarnă în Elveția, în loc să se însoare cu o Tânără drăguță, să se aşeze la casa lui și să umple casa de copii. Conacul nu mai avusese parte de copii de prea mult timp.

Gândurile lui Lanscombe zbură să spre vremurile de demult, care îi apăreau atât de limpezi și de clare, mult mai clare decât ultimii aproximativ douăzeci de ani, pe care și-i amintea foarte vag, neputând spune cu exactitate cine venise, cine plecase și cum arăta. Însă își amintea destul de bine vremurile de altădată.

Stăpânul Richard fusese ca un tată pentru frații și surorile lui mai mici. Avea douăzeci și patru de ani când tatăl său murise și de atunci luase frâiele afacerii de familie îndeplinindu-și obligațiile cu punctualitatea unui ceas, având grijă, totodată, ca gospodăria să nu ducă lipsă de nimic. Casa fusese tare veselă pe timpul adolescenței domnișoarelor și a domnișorilor. Desigur, nu lipseau certurile și discuțiile în contradictoriu, iar guvernantele aveau mult de furcă! Lanscombe disprețuise din totdeauna ființele de acest gen, fără personalitate, ca guvernantele. Domnișoarele aveau însă o personalitate puternică, mai ales domnișoara Geraldine. La fel și domnișoara Cora, deși era mult mai Tânără. Dar acum domnul Leo era mort, iar domnișoara Laura, la fel. Domnul Timothy nu era altceva decât un biet invalid, iar domnișoara Geraldine murise undeva prin străinătate. Domnul Gordon murise în război. Iată că, deși era cel mai mare dintre frați, domnul Richard se dovedise a fi și cel mai longeviv. Trăise mai mult decât toți ceilalți, de fapt nu chiar, fiindcă domnul Timothy încă trăia, la fel ca domnișoara Cora, care se măritase cu acel artist dezagreabil. Trecuseră douăzeci și cinci de ani de când o văzuse ultima dată, de când ea, o Tânără drăguță, fugise cu un individ dubios, iar acum, după atâta timp, aproape că nu o recunoscuse.

Se îngrișase peste măsură și se îmbrăca într-un stil foarte extravagant. Soțul ei fusese francez sau, că rog, aproape francez, și doar se știe că din căsătoria cu un francez nu poate ieși nimic bun! Însă domnișoara Cora fusese întotdeauna destul de, să zicem, toantă, cum se spune pe la țară. Niciodată nu duce lipsă de un astfel de specimen.

Își amintise imediat de el. „Iată-l pe Lanscombe!“ exclamase, părând extrem de fericită să îl revadă. Ah, pe vremuri toți îl îndrăgeau. Când era vreo petrecere, se strecurau în cămară și el le dădea jelenurile și șarlotele care rămâneau de la masă. Toți îl iubiseră pe bătrânul Lanscombe, iar acum aproape că nimeni nu și mai amintea de el. Tinerii îl vedea ca pe un simplu majordom care servea familia de atâția ani. O grămadă de străini, se gândise, atunci când sosise pentru înmormântare. Niște ponosiți!

Văduva domnului Leo însă era diferită. Venise să dețină de câteva ori la conac de când se căsătoriseră. Era o adevărată doamnă, se îmbrăca bine, își aranja părul și făcea cinste numelui. Stăpânul o îndrăgise întotdeauna. Păcat că ea și domnul Leo nu avuseseră copii...

Lanscombe se muștrului singur; ce făcea acolo, visând la vremurile de demult, când trebuiau făcute atâtea lucruri? Toate jaluzelele de la parter erau ridicate și îi spusese lui Janet să urce să pregătească dormitoarele. Împreună cu Janet și cu

bucătăreasa, asistase la slujba de înmormântare, însă, atunci când ceilalți se duseseră la crematoriu, ei se întorseră acasă, pentru a pregăti masa. Desigur, avea să fie un prânz rece. Carne de pui, șuncă, limbă și salată, iar la desert, o tartă cu mere și un sufleu rece de lămâie. Mai întâi, supa caldă... și se gândi că ar fi bine să se ducă să vadă dacă Marjorie era gata, fiindcă în câteva minute toată lumea avea să se întoarcă acasă.

Lanscombe își târî anevoios picioarele spre ușă. Privirea lui absentă se opri pentru câteva clipe asupra tabloului de deasupra șemineului, perechea celui din salonul verde. Tabloul înfățișa o ființă destul de anostă, împodobită în satin alb și perle. Avea trăsături șterse, o gură de copil și părul pieptănat cu cărare pe mijloc. O femeie simplă și modestă. Singurul lucru remarcabil la doamna Cornelius Abernethie fusese numele ei: Coralie. După mai bine de șaizeci de ani de la lansare, plasturii pentru bătături marca „Coral“ și alte produse pentru picioare aparținând aceleiași firme se bucurau de același succes. Nimeni nu ar fi putut spune dacă, într-adevăr, plasturii Coral se evidențiau prin ceva, însă cert este că aveau succes. Grație acestor plasturi luaseră naștere palatul neogotic, grădinile întinse și avereia cu care fuseseră crescuți șapte copii și care îi permisese lui Richard Abernethie să moară bogat în urmă cu trei zile.

II

Lanscombe își vârî nasul în bucătărie și începu să dea sfaturi, însă fu imediat pus la punct de bucătăreasă. Aceasta, pe nume Marjorie, era Tânără, avea doar douăzeci și șapte de ani, iar Lanscombe era în permanență iritat de faptul că ea nu se comporta aşa cum ar fi trebuit să se comporte o bucătăreasă. Nu avea pic de demnitate și nu aprecia cum se cuvine poziția majordomului. Deseori spunea că acel conac impunător era un „mausoleu vechi“ și se plângea de suprafață mult prea mare a bucătăriei și a cămării, zicând că avea nevoie de „o zi ca să le străbată“. Se afla la Enderby de doi ani și rămăsese doar fiindcă, în primul rând, salariul era bun și, în al doilea rând, fiindcă domnul Abernethie îi aprecia calitățile culinare. Gătea foarte bine. Menajera, Janet, care în momentul acela se sprijinea de masa din bucătărie și sorbea dintr-o ceașcă de ceai, era în vîrstă și, deși se certa destul de des cu Lanscombe, îi ținea partea împotriva tinerei generații, reprezentată de Marjorie. Cea de-a patra persoană din bucătărie era doamna Jacks, care nu pregeta să-și ofere ajutorul oriunde era nevoie de ea și căreia îi plăcuse mult înmormântarea.

— O înmormântare superbă, spuse trăgând aer în piept și umplându-și din nou ceașca.

Nouăsprezece mașini, biserică aproape plină, predica excelentă, din punctul meu de vedere. În plus, vremea este minunată. Ah, sărmanul domn Abernethie, nu au mai rămas mulți ca el pe lumea asta. Toată lumea îl respectă.

Se auzi un claxon, urmat de zgomotul unei mașini apropiindu-se pe alei. Doamna Jacks aşeză ceașca pe masă și exclamă:

—Au sosit.

Marjorie aprinse flacără cu gaz de sub cratiță mare cu supă de pui. În bucătărie se afla, ce-i drept, un cuptor vechi, imens, victorian, însă acesta trona rece și nefolosit, ca un altar al trecutului.

Mașinile se opriră una după alta, iar oamenii care coborau din ele, în haine cernite, pătrunseră zgribuliți în vestibul și în salonul verde. Zilele de toamnă erau răcoroase, iar o înmormântare accentua întotdeauna senzația de frig.

Lanscombe intră în salon, cu o tavă de argint plină cu pahare de sherry.

Domnul Entwhistle, cel mai vechi asociat al reputatei firme Bolland, Entwhistle, Entwhistle și Bolland, se încălzea cu spatele la șemineu. Acceptă un pahar cu sherry și își examină rapid însoțitorii, cu o privire iscoditoare, de avocat. Nu îi cunoștea pe toți personal și se văzu nevoit să îi împartă pe categorii. Înainte de a pleca la înmormântare îi fuseseră prezentați superficial și pe fugă.

Se uită mai întâi la bătrânul Lanscombe și își spuse în gând: „E cam șubred, sărmanul bătrân, mai mult ca sigur se apropie de nouăzeci. Ei bine, va avea o rentă frumușică. Nu are de ce să-și facă griji. Credincios om. În vremurile noastre, nu se mai găsesc servitori de modă veche. Femei angajate cu ora și bone, aşa să ne ajute Dumnezeu! Tristă lume. Poate că bietul Richard nu a pierdut mare lucru. Nu prea mai avea de ce să trăiască“.

Pentru domnul Entwhistle, care avea șaptezeci și doi de ani, moartea lui Richard Abernethie, la șaizeci și opt de ani, părea, într-adevăr, un deces prematur. Domnul Entwhistle se retrăsese din activitate în urmă cu doi ani, însă, în calitate de executor al testamentului lui Richard Abernethie și în semn de respect față de unul dintre cei mai vechi clienți ai săi, care îi era și prieten apropiat, făcuse această călătorie în Nord.

Rememoră pe scurt clauzele testamentului, iar atenția i se opri asupra familiei.

Pe Helen, văduva lui Leo, o cunoștea bine. Era o femeie fermecătoare, pe care o admira și o respecta. O învăluia cu o privire aprobatoare. Se afla lângă una dintre ferestre. Negrul era o culoare care i se potrivea. Se păstrase bine. Îi plăcea trăsăturile ei bine definite, pieptănătura cu părul prinț la spate și ochii de un albastru viu. Căți ani avea Helen acum? Probabil vreo cincizeci și unu,

cincizeci și doi. Era cam ciudat că o femeie atât de atrăgătoare nu se recăsătorise după moartea lui Leo. Adevărul era însă că se iubiseră foarte mult.

Trecu apoi la soția lui Timothy. Nu o cunoscuse niciodată prea bine. I se păru că nu o prindea îmbrăcămîntea de doliu sau poate doar se obișnuise să o vadă mereu în haine groase, tricotate, din lână. Fusese întotdeauna o soție devotată pentru Timothy. Se îngrijea de sănătatea lui, poate chiar prea mult. Timothy avea, într-adevăr, vreo problemă? Domnul Entwhistle bănuia că, de fapt, suferea de ipohondrie. Și Richard Abernethie avusesese aceeași bănuială. „Da, avea probleme cu plămâniile când era mic, spusese acesta, dar cred că acum e sănătos tun.“ La urma urmei, toți oamenii au câte o pasiune. Pasiunea lui Timothy consta în preocuparea pentru propria sănătate. O păcălise chiar și pe soția sa? Probabil că nu, însă femeile nu recunosc niciodată aceste lucruri. Poate că Timothy o ducea destul de bine. Niciodată nu fusese risipitor, însă niște bani în plus nu îi stricau deloc, mai ales că situația generală se înăsprișe. Probabil că după război trebuise să se mulțumească doar cu un nivel de trai destul de limitat.

Domnul Entwhistle se opri apoi asupra lui George Crossfield, fiul Laurei. Aceasta se măritase cu un tip destul de dubios. Nimeni nu știuse niciodată prea multe despre el. Spunea că e agent

la bursă. George lucra la biroul unui avocat, însă nu unul foarte bine văzut. Era un Tânăr arătos, însă părea și destul de șmecher. Probabil că nu dispunea de prea mulți bani. Laura nu știuse niciodată să-și gestioneze investițiile. Atunci când murise, în urmă cu cinci ani, nu lăsase aproape nimic moștenire. Fusese o fată frumoasă și romantică, însă fără pic de simț financiar.

Domnul Entwhistle își îndepărta privirea de la George Crossfield. Care din cele două fete era...? Ah, da, cea care privea florile de ceară de pe măsuța de malahit era Rosamund, fiica lui Geraldine. Drăguță, chiar frumoasă, însă nu avea o privire prea intelligentă. Era actriță și se căsătorește tot cu un actor, care arăta bine. „Și care știe că arată bine“, se gândi domnul Entwhistle, care, din principiu, era împotriva acestei profesii. „Mă întreb din ce familie vine el și cu ce s-o fi ocupat până acum.“

Privi dezaprobat spre Michael Shane, blondul fermecător care o însوtea pe Rosamund.

Socoti că Susan, fiica lui Gordon, s-ar fi descurcat mult mai bine pe scenă decât Rosamund. Avea mai multă personalitate. Poate chiar prea multă pentru viața de zi cu zi. Era destul de aproape de el, aşa că domnul Entwhistle trebui să o studieze pe fură. Avea părul negru, ochii de culoarea alunei, aproape aurii, buze tinere și